

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010228
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3820010228.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Dunčka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. apríla 2021 prejednal odvolanie obžalovaného

H. D.,

nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom D., Q. XX/XX, zamestnaného ako záchranár, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/47/2020 zo dňa 4. januára 2021 a taktó jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného zamieta, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný H. D. uznaný vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., pretože dňa 11.05.2019 v čase okolo 00.30 hodine v Prievidzi, vedľa budovy športovej haly, v blízkosti vchodu klubu 333, na Ulici Olympionikov č. 462/2, bezdôvodne fyzicky atakoval poškodeného N. H., nar. XX.XX.XXXX a to tak, že ho chytil oboma rukami za ramená a silou ho hodil na zem, na jeho ľavú stranu tela, pričom na neho sám spadol a svojim telom mu prilahol ľavé rameno, čím svojim konaním spôsobil poškodenému N. H. týmto hodením na zem a následným prilahnutím tržnú ranu v oblasti nad ľavou očnicou veľkosti cca 2,5 cm a vykĺbenie acromioclaviculárneho zhybu (spojenia vonkajšej časti kľúčnej kosti a nadplecka lopatky) 3. stupňa podľa Tossiho klasifikácie, ktoré zranenia si vyžiadali u poškodeného N. H. sťaženie obvyklého spôsobu života v dĺžke 86 dní, ktoré spočívalo v nutnosti operačného riešenia, v nutnosti fixácie osteosyntetickým materiálom, v obmedzení hybnosti a bolestivosti.

Bol za to odsúdený podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. s použitím §§ 41 ods. 1, 38 ods. 2, 36 písm. j), 37 písm. h) Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 24 mesiacov, výkon ktorého trestu mu bol podmienčne odložený podľa §§ 49 ods. 1 písm. a), 50 ods. 1 Tr. zák. na skúšobnú dobu v trvaní 13 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., Bratislava - Petržalka, škodu vo výške 1.868,61 €.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený N. H. s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré písomne zahlásil prostredníctvom svojho obhajcu tak, že smeruje proti výrokom o vine, treste a povinnosti nahradiť škodu. V odôvodnení odvolania obhajca najmä uviedol, že skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, nezodpovedá výpovedi syna obžalovaného H. D. ml., ktorý videl, že do konfliktu medzi ním a obžalovaným - jeho otcom sa zapojili aj iné osoby, ktoré obžalovaného od svedka odťahovali. Syn obžalovaného tiež potvrdil, že videl ako obžalovaný spadol na jednu z týchto osôb. Taktiež znalec G.. G. nevyvylúčil ani možnosť vzniku zranení spôsobom ako uvádzal obžalovaný. Obhajca vyslovil názor, že v rámci konania nebolo bezpečne preukázané, že by úmyselne a bezdôvodne napadol poškodeného. Tohto neudrel, nekopol a ťažké zranenie bolo s veľkou pravdepodobnosťou spôsobené pádom tela obžalovaného na poškodeného. V tejto súvislosti tiež obhajca poukázal na rozdiely vo výpovediach poškodeného a svedkov F. a I., ktoré rozdiely sa týkajú najmä spôsobu uchopenia poškodeného obžalovaným a jeho hodenia na zem. K právnej kvalifikácii obhajca poukázal na konkrétny judikát (R/1995-III.), podľa ktorého pre naplnenie znakov subjektívnej stránky trestného činu ublíženia na zdraví nie je postačujúce len zistenie, že páchatel konal úmyselne, ale musí sa preukázať, že jeho úmysel smeroval aj k ublíženiu na zdraví tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 15 písm. a) alebo b) Tr. zák. V tejto súvislosti je potrebné prihliadať najmä na okolnosti, za ktorých k útoku došlo, na jeho intenzitu, použitie predmetu na útok a tiež na to, aké nebezpečenstvo za daných okolností pre zdravie napadnutého hrozilo z útoku. Súčasne obhajca poukázal na ďalší konkrétny judikát (R 22/1968), podľa ktorého k naplneniu subjektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. je potrebné preukázať, že jeho útok smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví. Napokon obhajca poukázal na to, že ak po vyčerpaní všetkých dosiahnutých dôkazov, zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je potrebné rozhodnúť v prospech obvineného a neuznať ho vinným z prečinu ublíženia na zdraví. Obhajca navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., pretože sa súd nevysporiadal so všetkými významnými okolnosťami pre rozhodnutie. Zároveň obhajca navrhol obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodiť, pretože nebolo preukázané, že žalovaný skutok je trestný čin.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhol prokurátor krajskej prokuratúry odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť. Obhajca a obžalovaný tu zotrvali na svojom písomnom návrhu.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytkaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Výrok o vine bol obžalovaným a jeho obhajcom napadnutý ako z pohľadu správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa, tak aj správnosti použitej právnej kvalifikácie prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák.

1) Pri posudzovaní správnosti skutkových zistení, senát odvolacieho súdu poukazuje na to, že na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dôkazy, ktoré umožnili súdu prvého stupňa správne zistiť a ustáliť skutkový stav v zhode s obžalobným návrhom prokurátora. V písomných dôvodoch rozsudku súdu prvého stupňa sú uvedené výsluchy osôb (obžalovaný, poškodený, svedkovia a znalec), vrátane ich obsahu. Súčasne tu súd poukázal na lekárske správy o zraneniach poškodeného. K vykonanému dokazovaniu súd popri hodnotení vierohodnosti dôkazov uviedol svoje skutkové úvahy, voči ktorým nemá senát odvolacieho súdu žiadne výhrady a tieto si pri svojom rozhodovaní tiež osvojil.

K vytkaným chybám v odvolaní ohľadne skutkových záverov uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Vykonaným dokazovaním bola jednoznačne vyvrátená obrana obžalovaného v tom, že k jeho pádu na zem spolu s poškodeným došlo tak, že pri konflikte s jeho synom ho niekto ťahal zozadu, obrátil sa, zamotali sa mu nohy a stratou rovnováhy sa zachytil o najbližšiu osobu (poškodený) a došlo k jeho pádu na túto osobu. Z výpovede poškodeného N. H., ktorá je podporovaná výpoveďami svedkov G. F. a G. I. však jednoznačne vyplýva, že medzi obžalovaným a poškodeným nedošlo ku kontaktu „náhodou“ ale tak, že obžalovaný, keď skončil fyzický konflikt so svojim synom, sa postavil na nohy

a niekoľko metrov prešiel k obďaleč sa nachádzajúcemu poškodenému, ktorý do predchádzajúceho konfliktu otca so synom nezasahoval a tento chytil zozadu a celou silou (poškodený vypovedal aj o podrazení nôh) ho sotil na zem. Pokiaľ aj vznikli určité rozpory vo výpovediach usvedčujúcich svedkov, tieto nie sú podstatného charakteru do tej miery, že by mali byť vyhodnotené ako nevierohodné. Presné miesto na tele, kde obžalovaný chytil poškodeného (ramená, pás) nie je tak významné ako to, že poškodený bol v konečnom dôsledku obžalovaným zozadu „napadnutý“ a hodený o zem. Rozpory v niektorých detailoch môžu ísť nepochybné na vrub prežívanej „emotívnej“ situácie, resp. aj na vrub požitého alkoholu. Svedok F. pritom ale uviedol, že on z dôvodu neploletosti ani alkoholické nápoje nepožíval.

Pokiaľ aj obhajca v odvolaní poukazoval na odpoveď znalca z odboru zdravotníctva na otázku č. 8. v znaleckom posudku, táto nie je takého charakteru, že by mala byť dostatočným podkladom pre „potvrdenie“ obrany obžalovaného. Znalec v tejto odpovedi predovšetkým uviedol, že vzhľadom na charakter a rozsah zranení nie je možné určiť presný mechanizmus vzniku týchto zranení. Je potom len pochopiteľné, že znalec nemohol ani určiť, či k pádu poškodeného na zem došlo v dôsledku sotenia inou osobu, alebo v dôsledku zakopnutia sa týchto osôb. Z tohto znaleckého posudku bolo dôležité preto najmä ustálenie, či zranenia poškodeného, vrátane toho najzávažnejšieho (vyklbenie spojenia vonkajšej časti kľúčnej kosti a nadplecka lopatky), bolo spôsobené pri páde poškodeného na zem na ľavú stranu s následným „príľahnutím“ telom obžalovaného. Takto popisoval vznik svojich zranení poškodený a znalec tento mechanizmus zranenia ako možný potvrdil.

2) Senát odvolacieho súdu sa ďalej nestotožnil ani s vytýkanými chybami v odvolaní týkajúcimi sa správnosti použitej právnej kvalifikácie aj prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. Obhajcovi je síce nutné prisvedčiť v tom (v zhode s publikovanými rozhodnutiami), že samotné násilné konanie páchatel'a aj keď ide o konanie úmyselné, nemusí vždy v sebe zahŕňať zavinenie vo forme úmyslu aj k spôsobenému následku na zdraví inej osoby. Vyššie uvedený prečin z hľadiska naplnenia jeho zákonných znakov z pohľadu subjektívnej stránky pritom vyžaduje, aby zavinenie vo forme úmyslu nezahrňovalo len konanie, ale aj následok v podobe ublíženie na zdraví. Je pritom faktom, že nie každé úmyselné fyzické napadnutie inej osoby preukazuje aj subjektívnu stránku takéhto konania páchatel'a spočívajúcu v úmysle spôsobiť aj ublíženie na zdraví tak, ako je definované v § 123 ods. 2 Tr. zák. ublíženie na zdraví pritom nezahrňuje akúkoľvek ujmu na zdraví podľa § 123 ods. 1 Tr. zák.

Obhajca ďalej inak správne vychádzal z ním uvádzaných publikovaných rozhodnutí, keď uviedol, že záver o úmyselnom zavinení páchatel'a aj vo vzťahu k následku na zdraví poškodeného vyplýva najmä z okolností, za ktorých došlo k útoku, z intenzity útoku, prípadne aj použitia predmetu na dôraznosť útoku, ako aj z celkového nebezpečenstva pre zdravie, ktoré napadnutému hrozilo z útoku. Zo skutkových okolností prejednávanej veci však zavinenie obžalovaného vo forme prinajmenšom nepriame úmyslu - § 15 písm. b) Tr. zák. spôsobiť poškodenému ublíženie na zdraví vyplýva. Obžalovaný fyzicky zaútočil na poškodeného bez toho, aby to tento očakával, teda nebol pripravený chrániť svoje zdravie obrannými pohybmi tela. Intenzita konania obžalovaného bola nepochybné vyššia, sledujúca zhodenie poškodeného na zem, než bežné „strčenie“ do iného. Obžalovaný musel vedieť, že pri takomto útoku na poškodeného, pri neočakávanom páde na zem, môže dôjsť k zraneniu poškodeného vo väčšom rozsahu, než sú drobné škrabance, odreniny, resp. menšie pohmoždeniny. Pri takýchto pádoch na zem nezriedka bývajú najmä horné končatiny vystavené zlomeninám, nehovoriac o možných zraneniach hlavy osoby padajúcej takto na zem. Nie je pritom nevyhnuté, aby páchatel' použil pri útoku v úmysle spôsobiť ublíženia na zdraví inému aj nejaký predmet ako „zbraň“.

Napokon o nebezpečenstve pre zdravie poškodeného z celkového konania obžalovaného svedčí aj to, že v konečnom dôsledku poškodený utrpel ťažkú ujmu na zdraví, aj keď tento ťažší následok spôsobil obžalovaný z nedbanlivosti.

Obžalovaný teda vedel, že svojím konaním môže poškodenému spôsobiť ublíženie na zdraví a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený - § 15 písm. b) Tr. zák.

3) Senát odvolacieho súdu preskúmal aj výrok o treste, aj keď obžalovaný osobitne v odvolaní tomuto výroku nevytýkal žiadne chyby. Obžalovanému bol uložený zákonný trest v súlade s použitými ustanoveniami Trestného zákona uvedenými vo výroku rozsudku. Obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., pričom boli

splnené aj zákonné podmienky pre podmienený odklad výkonu uloženého trestu odňatia slobody, ako z pohľadu osoby páchatela, tak aj okolností prípadu. Výmera skúšobnej doby určená súdom prvého stupňa vo výmere takmer o polovicu kratšej, ako je výmera uloženého trestu odňatia slobody, je síce odchyľujúca sa od ustálenej súdnej praxe. Nedostatok odvolania v neprospech obžalovaného však neumožnil odvolaciemu súdu v tomto smere urobiť „nápravu“.

Napokon senát odvolacieho súdu nezistil pochybenie súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o uplatnených nárokoch na náhradu škody, pričom správne rozhodol, že len poškodená Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., svoj uplatnený nárok aj dôkazmi preukázala.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.